

ION EȚCU OCTOGENAR

Cel de al optulea copil în familia Ion Ețcu din comuna Horodiște, Călărași, numit tot Ion, s-a dovedit înzestrat cu un dezvoltat simț al frumosului, cu aptitudini de nativă gândire logică, cu o nepotolită sete de cunoaștere, ceea ce l-a împrietenit încă din fragedă copilărie cu cartea, această prietenie consolidându-se încă din anii de școală și dând naștere unui interes deosebit pentru limba maternă, pentru farmecul și tainele ei. În consecință, se înscrie la Facultatea de Istorie și Filologie a Universității de Stat din Chișinău. Tocmai de atunci, din îndepărtatul an 1951 îl și cunosc pe Ion Ețcu, actualmente – profesor universitar, doctor habilitat în filologie, când am făcut împreună facultatea, iar mai apoi, timp de peste patru decenii, am lucrat la Institutul de Limbă și Literatură, din 1991 Institutul de Limbă și Literatură, apoi Institutul de Lingvistică al Academiei de Științe din Republica Moldova, colaborând la scrierea mai multor lucrări de proporții, cum ar fi: *Manual de limbă* pentru clasele a V-a și a VI-a (1962), care l-a scos din uz pe cel al înverșunatului românofob I. D. Ceban, *Dicționar rus-român de termeni juridici* (1990), *Ghid de conversație rus-român* (1967, 1971), *Capitole din istoria limbii literare* (1971), *Capitole de stilistică* (1990), *Varietăți funcțional-stilistice* (1984), *Norme ortografice cu elemente de ortoepie și morfologie* (1991), *Dicționar ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (1992). Spun toate acestea ca să fiu bine înțeles că într-adevăr sunt una dintre persoanele avizate să vorbesc despre colegul de breaslă Ion Ețcu, care pe 21 aprilie a rotunjit vârsta de 80 de ani.

Deși mereu nemulțumit de sine și de cele realizate, Ion Ețcu a reușit să facă lucruri multe și frumoase, fără a râvni titluri, posturi. Mai întâi de toate s-a manifestat ca om de o rară omenie, coleg atent și săritor la nevoie, prieten devotat de o delicatețe neobișnuită, delicatețe lipsită de efort, de simulație, generatoare de confort spiritual, bunăvoință, respect reciproc, delicatețe izvorâtă dintr-o realitate psihică ingenuă, care nu are nimic în comun cu ipocrizia măștii sociale pe care o poartă unii colegi de breaslă. Străin cu desăvârșire invidiei și urii, se bucură copilărește nu atât de propriile realizări, cât de cele ale colegilor de breaslă, cunoscuți și necunoscuți, prieteni și neprieteni.

Puțini sunt colegii de institut, care nu au profitat de bunăvoința lui când era vorba de pus la punct, sub toate aspectele, vreun articol sau chiar studiu de proporții: o făcea cu toată dăruirea și absolut dezinteresat. Deseori – chiar în detrimentul propriilor interese. De aceea s-a bucurat și se bucură de simpatia și dragostea celor care-l cunosc. Aș mai adăuga aici încă un amănunt: niciodată nu-l părăsește buna dispoziție, îi plac glumele, vorbele

de duh, știe să le asculte, dar e și meșter a le spune. Nu-i bogat, deși munca i-a fost și este unica plăcere adevărată. Nu l-am auzit însă lamentându-se, plângându-se de sărăcie, viață amară sau greutăți. Nu s-a jeluț nici de sănătate care în ultimii ani nu prea îl alintă.

Interesele de investigație ale cercetătorului Ion Ețcu sunt multiple și diverse. Ele cuprind *gramatica, stilistica, sociolingvistica, traductologia, sintaxa și sintaxologia, lexicografia, cultura vorbirii, terminologia, culturologia, teoria cunoașterii* etc. – domenii, în care și-a lăsat amprenta personalitatea sa de lingvist, dotată în egală măsură cu capacitatea de analiză și sinteză. Voi reține atenția doar asupra câtorva aspecte. Prima și nepotolita lui dragoste științifică a fost și a rămas *Limba română*, a cărei fascinantă bogăție și frumusețe au fost atacate barbar de proletcultismul agresiv. Respectarea normei literare, cultivarea corectitudinii în vorbirea scrisă și rostită românească i-au devenit prima și neîntrerupta preocupare lingvistică. Încă în anii de studenție și-a ales ca temă pentru teza de licență versiunea moldovenească (adică română) a romanului în versuri *Evghenii Oneghin* de A. S. Pușkin. Realizarea acestei cercetări s-a dovedit atât de matură, încât proaspătului absolvent al universității i s-a propus să participe la lucrările conferinței științifice unionale consacrate aflării poetului rus prin părțile noastre. Cu îndrăzneală și curaj, „traducătorul a reprodus aparența originalului, lipsindu-l de viață interioară, de prospețimea și căldura, care pulsează cu o forță extraordinară în orice vers pușkinian. Numeroasele contradicții în caracterizarea personajelor, precum și fluctuațiile în alegerea mijloacelor de care dispune limba noastră, distrug unitatea impresiei, făcând versiunea puțin accesibilă”. Dar, adaugă I. Ețcu, „Apreciind versiunea, trebuie să se țină cont și de faptul că ea a fost efectuată în perioada *sărăcirii artificiale* a limbii literare, că traducătorul nu a putut folosi întreaga bogăție a limbii fiind limitat în alegerea mijloacelor expresive”¹. Să nu se uite că toate acestea aveau loc prin anii '60! Revenind asupra problemei, Ion Ețcu se pronunță și mai drastic, atrăgând atenția asupra modificărilor și denaturărilor inadmisibile ale romanului. „Inadmisibile pentru că ideile, personajele, modul individual al autorului de a vedea realitatea și de a o turna în tipare lingvistice trebuie să fie prezente în traducere în forma și cu semnificația lor inițială”².

A urmat apoi analiza versiunii românești a operei unui alt mare clasic al literaturii ruse, care i-a permis să demonstreze că drumul parcurs de opera lui Cehov spre inima cititorului moldovean a fost lung și anevoios. Multe dintre tălmăcirile făcute din Cehov sunt o confirmare vie a adevărului celor spuse de marele scriitor rus: „Dacă omul se agață de o muncă care îi este străină, să zicem de artă, el neputând deveni artist se transformă inevitabil într-un funcționar!”.

Abordând mult mai târziu problema normei în context glotic basarabean, Ion Ețcu constată „*existența a două realități glotice* bine contuare și *a două tendințe diametral opuse*, pe de o parte, *limbajul popular, uzul general* al maselor largi afectat masiv de morbul proletcultismului șantist și de influența „binefăcătoare” a limbii și culturii ruse, iar, pe de alta, *limba literară basarabeană*, o reminescentă a limbii literare române, asimilată și propagată de intelectualitatea basarabeană în perioada 1918-1940, care s-a dovedit a fi prin

¹ I. Ețcu. *O moldavskom perevođe Evghenii Oneghina A. S. Pușkina*// Пушкин на юге, т. II, 1961, с. 392.

² I. Ețcu. *Versiunea moldovenească a romanului „Evghenii Oneghin”*// Limba și literatura moldovenească, 1970, nr. 4, p. 59.

cele două stiluri funcționale – publicistic și beletristic care o reprezentau, mult mai rezistentă la influența din afară. Specialiștii de orientare ciobănist-șantistă, sub conducerea „înțeleaptă” a partidului urmăreau scopul de a apropia, prin eliminare a tot ce considerau ei românesc, această limbă literară de înfloritorul amalgam glotic transnistriano-basarabeian „înnobilat” de sumedenia de elemente rusești în redacție locală, ceea ce trebuia să genereze, în concepția lor, mult râvnita *limbă moldovenească*. Această tendință, oficializată în timpul regimului totalitar, se resimte și astăzi. Tendință abia sesizabilă în primele două decenii postbelice, prin anii '60 a fost revigorată prin angajarea unei întregi pleiade de tineri intelectuali românofili în marea bătălie pentru cultivarea limbii literare române, pentru lărgirea sferelor ei de funcționare, fără însă a lua sfârșit cu 31 august 1989. În continuare, dl Ețcu constată cu durere că deși *de jure* situația glotică din Basarabia s-a schimbat radical în favoarea limbii literare cu normele ei codificate, *de facto* însă a rămas pe vechi. Referindu-se la uzul general, la comportamentul maselor largi, dânsul constată dominația nestingherită a normelor necodificate de sorginte moldo-ruso-basarabeiană. Soluția propusă de neobositul lingvist pentru redresarea situației glotice este valabilă și în prezent: „Să-i creăm, mai întâi, românului nostru cadrul cultural care i-ar permite cel puțin să înțeleagă cine este, de unde vine și încotro trebuie să meargă. Să nu uităm că *„pe măsură ce factorul cultural revine tot mai restrâns în viața societăților secolului nostru, înaintează pitecantropul, care renunță cu mândrie nu numai la limba literară, ci și la neam, la strămoși, la istorie, la marea bogăție spirituală agonisită cu multă trudă de înaintașii noștri”*¹.

În felul acesta ne-am apropiat de o altă problemă de importanță națională care l-a preocupat și-l preocupă încă pe profesorul Ion Ețcu – problema eticii lingvistice. În urma unei analize pertinente a fenomenului, asiduul cercetător formulează următoarea concluzie mobilizatoare, dar ignorată cu desăvârșire: „a te supune servil imperialismului și colonialismului lingvistic rusesc este o perversiune rușinoasă și dacă sentimentul propriei demnități mai este viu în inimile noastre, dacă mândria națională mai are valoare, avem obligația sfântă să combatem acest viciu nimicitor cu toate mijloacele legale”².

Prin anii '60, când a fost inițiată de regretatul acad. Nicolae Corlăteanu mișcarea patriotică de combatere a ignoranței verbale, a agramăției șantiste, I. Ețcu s-a aflat în primele rânduri: cele 13 fascicule de *Cultivarea limbii*, alcătuite, redactate împreună cu regretatul Ion Mocreaș și publicate succesiv până în anii '80, au fost tot atâtea replici la adresa ideologiei totalitare, care ne împingea cu înverșunare spre deplina contopire cu mult iubitorul „frate mai mare”, pentru a înflori, sub toate aspectele, în neant.

În contextul celor efectuate de Ion Ețcu întru ocrotirea limbii române de tot felul de influențe proletcultiste merită amintită contribuția omagiatului la clarificarea problemei cum a fost impusă denumirea „limbă moldovenească” la est de Prut, cum se încearcă astăzi a o impune prin oficializarea punctului de vedere conform căruia „academia supremă e însuși poporul”, că talpa țării – țărâtimea”, și nu lingviștii, trebuie să decidă care-i numele corect al limbii³. Cu toate eforturile depuse de totalitarismul comunist de a crea o nouă entitate

¹ Ion Ețcu. *Norma codificată, norma necodificată în contextul glotic basarabeian*// Revistă de lingvistică și știință literară, 1993, nr. 2, p. 56.

² Ion Ețcu. *Problema de etică lingvistică și de glotică în interpretarea prof. Eugeniu Coșeriu*// Limba Română [Chișinău], 1998, nr. 6, p. 35.

³ Vezi: *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1995, nr. 5, p. 38-45.

glotică în Basarabia, ideea s-a dovedit absurdă și eforturile zadarnice, iar cauzele acestui eșec totalitarist le-a scos în evidență într-un studiu bine documentat¹.

Un alt domeniu de cercetare, în care profesorul Ețcu s-a afirmat deplin, este sintaxa limbii române, căreia i-a consacrat mai multe studii și trei monografii: *Propoziția nominativă* (1967), *Tipologia propozițiilor* (1979) și *Sintaxa elementară. Introducere în sintaxologie* (2000). Demn de reținut este mai ales faptul că la analiza nivelului sintactic autorul folosește consecvent ideea saussuriană a dicotomiei limbă/ vorbire ceea ce i-a permis să delimiteze faptele concrete ce țin de realitatea sesizabilă a limbii – onticul, de faptele abstracte ce țin de realitatea gândirii, de știința despre structura sintactică a limbii-gnosticul. Acest principiu este îmbrățișat de cei 10 discipoli ai magistrului care și-au susținut cu succes tezele de doctorat. (Efectul euristic al concepției omagiatului, vezi articolul acad. Silviu Berejan *Necesita-tea delimitării planului gnosiologic de cel ontologic la studierea limbii*, publicat în culegerea *Un lingvist pentru secolul al XXI-lea* (ed. Știința, 2002, p. 67)).

De acum în prima monografie – *Propoziția nominativă*, – pusă la baza tezei de doctor (susținută cu brio în 1967), demonstrează, pentru prima dată în lingvistica românească, existența unui tip special de enunțuri cu particularități gramaticale, semantico-structurale și funcționale, semnalând în același timp tendința destul de pronunțată a limbii române spre deverbalizarea enunțului. Totodată a atras atenția asupra unor contradicții vădite în structura gramaticii românești, contradicții la care a revenit în celelalte două cărți. Fiind bine documentat în probleme de metodologie a lingvisticii, I. Ețcu ia în discuție o serie de probleme esențiale ale sistemului sintactic, ale mecanismului de funcționare ale acestuia și formulează idei novatoare privind conceptele de parte a propoziției, de propoziție în genere, de predicativitate, de sintagmatică, de paradigmatică sintactică, de îmbinare de cuvinte etc.

Primul lucru ce i-a trezit nedumerirea a fost lipsa de continuitate a raționamentelor de care se face uz în fonologie și morfologie, atunci când se ajunge la descrierea nivelului sintactic al limbii. De bună seamă, enorma masă de sunete sau de cuvinte este împărțită după anumite criterii, în clase de sunete sau de cuvinte, a căror esență este reprezentată de foneme sau de așa-numitele părți de vorbire. Continuând raționamentul, I. Ețcu și-a pus întrebarea firească: masa infinită de unități de comunicare poate sau nu poate fi structurată la fel ca și masa de sunete și cuvinte? Și dacă da, atunci ce ar urma să căutăm și să descoperim în cazul unor clase de unități de comunicare? Răspunsul vine de la sine – anumite realități. Prin urmare, mai întâi trebuie structurată realitatea despre care comunicăm. Dar pentru a proceda la structurarea realității ambiante, trebuie să ai o idee absolut clară despre felul în care se prezintă ea – avem de a face cu un conglomerat de elemente sau cu un întreg bine structurat, dominat de anumite legi? Răspunsul clar ni-l poate da doar filozofia. Și ea ne asigură că realitatea ambiantă se prezintă ca un sistem bine structurat sau, și mai precis, ca un sistem de sisteme. Concluzia care se impune este că și sintaxa, adică totalitatea unităților de comunicare ce descriu, desemnează această realitate, se prezintă ca un sistem de sisteme. Și cercetătorul se vede nevoit să facă o excursie de documentare în teoria sistemelor și în cea a clasificării. În consecință, izbuteste să grupeze situațiile ontice în 12 clase (lista acestor clase rămânând deschisă), avându-se în vedere elementele constitutive și rețeaua de relații ce le leagă într-un tot indestructibil. Deci în procesul comunicării noi formăm enunțuri

¹ Vezi: *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1995, nr. 5, p. 85-93.

ce desemnează într-un număr nelimitat aceste sisteme ontice, ce țin de realitatea ambiantă. În felul acesta se ajunge la stabilirea unei liste de 12 clase de enunțuri elementare, omogene din punct de vedere structural, semantic și funcțional. Problema următoare care îl frământă pe cercetător este cum să pătrundă, să identifice și să descrie esența fiecărei clase de unități de comunicare, dacă practic numărul lor e nelimitat. Urmează iarăși o excursie de documentare, dar de acum în teoria cunoașterii. Se familiarizează cu operele lui Kant și Hegel și ale altor filozofi de referință unde găsește argumentarea temeinică a căii preconizate să asigure cunoașterea științifică eficientă: contemplarea, analiza și clasificarea faptelor sesizabile, urmată de actul de abstractizare la nivelul gândirii teoretice, unde are loc identificarea esenței faptelor empirice și formarea categoriilor științifice. Înarmat cu aparatul teoretic, operând cu categorii științifice, revine la punctul inițial, adică la realitatea vie, pentru a-i descoperi și descrie diversitatea infinită a formelor ei de manifestare. Dar ajuns la nivelul gândirii abstracte, apare o altă incertitudine: după ce principii să se călăuzească în procesul formării noțiunilor abstracte, a categoriilor științifice? De data aceasta a recurs la serviciile logicii formale și ca rezultat s-a ales cu înțelegerea și justificarea rațiunii de a fi a unor categorii științifice ca: *subiect*, *predicat* etc. Și tot aici apare cu toată claritatea necesitatea unei delimitări nete a realității ontice, a faptelor ce țin de nivelul realității senzoriale, pe care o vedem, o auzim, o scriem, de realitatea gnostică, abstractă, ce ține doar de nivelul rațiunii teoretice. Este evident că subiectul, predicatul etc. sunt categorii științifice și, dacă le considerăm părți ale propozițiilor, e logic ca și propozițiile să fie considerate categorii științifice ce țin de nivelul gândirii abstracte. Din raționamentul de mai sus se desprinde în mod evident următoarea concluzie principială: dacă sintaxa se prezintă ca un compartiment al limbii alcătuit din unități comunicative, știința care studiază aceste unități nu poate fi numită tot sintaxă. Și I. Ețcu o numește *sintaxologie*.

În felul acesta, parcurgând o cale lungă, de aproape jumătate de veac, cu multe hopuri și numeroase hățișuri cognitive, cercetătorul izbutește să demonstreze argumentat că sintaxa limbii române este alcătuită dintr-o serie de clase de unități de comunicare, numite enunțuri elementare, nucleare, fiecare clasă caracterizându-se prin particularitățile ei sistemice inconfundabile. La nivelul gândirii abstracte, adică al sintaxologiei, sintaxa limbii române este reprezentată prin 12 entități abstracte, prin 12 sisteme abstracte, adică prin 12 propoziții sau sisteme propoziționale. De data aceasta subiectul și predicatul apar ca părți principale, necesare și suficiente, deci ca elemente ale unui sistem aparte doar într-un singur caz, în cazul sistemului bimembru (SP). În toate celelalte sisteme (SPCd, SPCind, SPCc, SPCt etc.) subiectul și predicatul apar ca necesare, dar insuficiente. Prezența altor părți de propoziție este absolut necesară pentru existența unor sisteme aparte.

Tot ce a scris colegul Ețcu pe parcursul activității sale științifice impresionează nu numai prin profunzime și competență, ci și prin măiestria cu care știe să scoată la iveală esențialul, să navigheze cu demnitate și respect printre opiniile, ipotezele și concluziile care se înfruntă, dând viață unor lucrări reduse ca volum, dar dense și interesante, clare și ponderate, în care ineditul și erudiția își dau întâlnire cu sobrietatea și concizia. Având la dispoziție tomuri voluminoase scrise în problemele abordate, I. Ețcu a evitat tentația de a oferi specialiștilor lucrări de mari proporții, analize minuțioase ale mării diversități de opinii exprimate de predecesori. Decupând doar esențialul, strictul necesar pus în circulație științifică

de înaintași, călăuzindu-se strict de rigorile problemelor de sintaxologie, bunăoară, în acceptarea parțială sau respingerea totală a principalelor puncte de vedere vehiculate în sintaxologia tradițională, I. Ețcu a realizat lucrări de proporții relativ mici, dar originale și profunde. Neliniștea și îndoiala fiindu-i tovarăși de drum pe parcursul întregii sale activități științifice, a reușit să depisteze mai multe contradicții în sintaxologia tradițională, iar mai apoi, aplicând consecvent legile fundamentale ale teoriei cunoașterii, a reușit să smulgă infinitului haotic o porțiune de veșnicie, să distingă durabilul de efemer, generalul de individual, teoreticul de empiric, constantul de facultativ, esența de fenomen.

Din anul 2000 lingvistul Ion Ețcu este angajat ca profesor universitar la Universitatea Cooperatist-Comercială, unde timp de 12 ani a predat cursurile *Limba română, Stilistica și Cultura vorbirii, Artă comunicării, Retorica, Corespondența de afaceri* etc. Pe parcursul mai multor ani a predat un curs de sintaxologie la Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, a ținut mai multe lecții la cursurile de reciclare a pedagogilor la Institutul de Perfecționare a Cadrelor Didactice din republică, a participat la nenumărate emisiuni radiofonice și televizate, la rubricile speciale de cultivarea vorbirii etc.

Începând cu anul 1988, I. Ețcu se încadrează activ în mișcarea de renaștere națională: cutreieră republica ținând conferințe în școli, în casele de cultură din diferite centre raionale, în brigăzi pe câmp, la întreprinderi. La conferința științifică de la sfârșitul anului 1988 consacrată problemelor limbii, cu participarea unor specialiști de la Moscova, unii lingviști autohtoni mai continuau să fluture drapelul variativității, eschivându-se în felul acesta de la formularea unui răspuns clar și răspicat la întrebarea privind denumirea limbii noastre. Ion Ețcu a spus-o fără ocolișuri: mai întâi să recunoaștem unitatea limbii vorbite dincoace de Prut cu limba vorbită dincolo de Prut, să profităm cât mai mult de pe urma acestui act și pe urmă vom vedea cum rămâne cu așa-zisa variativitate lingvistică. Crezul său de patriot-lingvist și l-a expus mai ales în cele 4 cărți ce-i poartă semnătura, într-o suită de articole și studii publicate în ziare și reviste.

Numele lui figurează în lista celor 66 de temerari oameni de cultură și știință care au semnat renumita *Scrisoare Deschisă*, cunoscută astăzi sub denumirea „*Scrisoarea celor 66*”. Dânsul a fost unul dintre animatorii și principalul autor al *Proiectului de lege* privind funcționarea limbilor în republică, proiect elaborat de Institutul de Lingvistică. E cazul să amintesc că publicarea acestui proiect în oficiosul *Moldova Socialistă* s-a încheiat cu destituirea din post a redactorului-șef Tudor Țopa, ceea ce a provocat prima grevă a jurnaliștilor noștri. Când a sunat ceasul deșteptării naționale, I. Ețcu s-a aflat sus pe baricade, luptând pentru limba neamului, alfabetul latin, pentru libertatea exprimării. Mai târziu, când elementele românofobe din parlament puneau la cale obținerea de la Prezidiul AȘ a confirmării unui neadecvat, a unui fals sfruntat, precum că numele corect al limbii noastre nu ar fi de Limba Română, Ion Ețcu în calitate de director adjunct, în lipsa directorului S. Berejan, care era plecat la odihnă, organizează elaborarea unei *Declarații a Institutului de Lingvistică*, care fiind dată publicității a zădărnicit uneltirile exponenților moldovenismului primitiv, vulgar, demonstrând că nu un prezidiu eterogen și neavizat al AȘ, ci doar Institutul de Lingvistică este în drept să se pronunțe în materie de limbă, cum de altfel a și făcut-o în repetate rânduri, spunând sus și tare că unica denumire corectă a limbii noastre este *Limba Română*.

Această promptă intervenție a Institutului de Lingvistică, după cum s-a văzut mai târziu, a fost hotărâtoare în determinarea comportamentului membrilor Prezidiului AȘ. Dar până a se limpezi lucrurile și a se vedea din care parte bate vântul, Ion Ețcu a fost aspru admonestat pentru voluntarism și depășirea împuternicirilor. Deși a devenit după aceasta o persoană „incomodă”, I. Ețcu a acționat totdeauna prompt, obiectiv și din tot sufletul pentru salvarea frumoaselor tradiții strămoșești. Iar mai apoi, când în adresa Institutului de Lingvistică au început a curge felicitări pentru curaj, principialitate și verticalitate, de „voluntarismul” lui Ion Ețcu s-a uitat cu desăvârșire. Dar asta nu l-a amărât cătuși de puțin: orgoliul a fost pulberat de bucuria efectului obținut.

Despre Ion Ețcu – omul, cetățeanul, savantul se pot spune încă multe lucruri bune și frumoase. Reproduc și subscriu cu plăcere la un gând al acad. S. Berejan, care, precum se știe nu se prea grăbea cu aprecierile: „Ion Ețcu a fost *unul dintre primii lingviști care a popularizat în publicațiile sale dicotomiile saussuriene [...] și pe baza lor a promovat cu consecvență delimitările indispensabile pentru știința dintre planurile ontologic și gnosiologic (adică dintre realitate și concept mintal), dintre general și individual, dintre formă și substanță, fenomen și esență [...]. Pe lângă alte contribuții lingvistice în domeniul lexicografiei, stilisticii, cultivării vorbirii, Ion Ețcu a pus bazele unui nou compartiment al relațiilor sintagmatiche (adică lineare) dintre cuvinte și propoziții, pe care l-a numit *sintaxologie* și prin care s-a înscris *printre sintaxigologii de frunte din lingvistica românească. Autorul noii concepții sintactice* croiește în multe studii publicate și în multe prezentări la diverse manifestări științifice o cale netradițională, în teoria sintaxei, ajungând în cele din urmă să formuleze obiectul de studiu al *sintaxologiei teoretice* – unitățile abstracte de comunicare”¹.*

Și în cele din urmă, Ion Ețcu a ajuns *unicul* autor basarabean la care se referă *Tratatul de sintaxă*, editat de Academia Română în 2005.

Ion Ețcu posedă o bună calitate de a avea cei șapte ani de acasă. Este un priceput gospodar, un bun soț și tată a doi băieți. Altă calitate importantă este că el nu-și vinde sufletul și prietenii, ceea ce este o raritate prin părțile noastre. Niciodată nu a spus că negrul este alb și invers. Te cucerește de la prima vedere prin eleganța sa spirituală, prin maniera inconfundabilă de a vorbi la temă; prin capacitatea de a privi lucrurile în mod temeinic, de a lucra în echipă, prin receptivitatea sa la tot ce e nou, prin capacitatea nu numai de a privi lucrurile în profunzime, ci și de a le analiza judicios. Într-un cuvânt, Ion Ețcu este un om împlinit, a izbutit să facă multe în viață, se bucură de respectul și dragostea celor care îl cunosc – rude, prieteni, colegi, studenți, cei pentru care a muncit cu totală dăruire.

Să ne trăiești, frate Ioane, ani mulți și fericiți; să ne bucuri cu noi realizări în domeniul lingvisticii românești și să mai numărăm încă multe primăveri împreună.

Felicitări și urări de bine, felicitări familiei, prosperitate în toate. Rămâi așa cum ești, deoarece ca alții sunt foarte mulți în ziua de astăzi. Multă sănătate și La mulți ani!

TEODOR COTELNIC
Universitatea Pedagogică de Stat
„Ion Creangă” din Chișinău

¹ *Revistă de lingvistică și știință literară*, 2003, nr. 1-2, p. 142-143.